

fremhæve dette, fordi jeg tror, at der for adskillige Medlemmer her i Salen har været noget stødende i, at denne Post netop fremtræder, saaledes som den gør i Regnskabet. Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem har anført, skal jeg henvise til, at Grundlovens § 49 jo ikke med et eneste Ord omtaler Statsregnskabet. Det er en given Sag, at enten et afholdt Beløb har sin Hjemmel i Finansloven, Tillægsbevillingen eller ingen Hjemmel har, maa det opføres paa Statsregnskabet, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Og den Regering, som ikke vilde opføre et saadant Beløb paa Statsregnskabet, vilde holde det uden for Statsregnskabet, jeg ved ikke paa hvilken Maade, vilde forsynde sig meget grovelig. Statsregnskabet skal selvfølgelig give et tro Billede af alle de Udgifter, der i det paagældende Finansaar ere afholdte af Statskassen. Det er altsaa sket her, men Grundlovens § 49 taler jo om de Udgifter, der maa *afholdes* og for saa vidt Grundlovens § 49 er overtraadt, er den overtraadt i samme Øjeblik, som Udgiften er afholdt, og det har intet med Statsregnskabet at gøre. Men lad os saa se lidt nærmere paa Grundlovens § 49. Jeg skal i saa Henseende minde om, at den tilsvarende Bestemmelse i Junigrundloven lød blot paa, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven. Den Gang var man endnu ikke kommen saa vidt i sin Tankegang med Hensyn til finansiell Hjemmel, at man havde indset Nødvendighed af en Tillægsbevilling, og Junigrundloven indeholdt intet derom. Vil man altsaa holde sig strengt til Junigrundlovens Ord, ja saa havde de Udgifter, der vare bevilgede paa Tillægsbevilling, for saa vidt ingen Hjemmel i Junigrundloven. Saa kom man ved den gennemsette Grundlov videre, man tilføjede Ordene: „eller i en Tillægsbevillingslov“. Det havde man altsaa lært i Mellemtiden; det kendte man i øvrigt allerede i 1850—51, at en Tillægsbevilling var nødvendig. Men Reglen i § 49 bliver alligevel ufuldstændig; thi det er en gammel Praksis, at der kan afholdes Udgifter uden for Finansloven og Tillægsbevilling, nemlig Udgifter paa forventet Tillægsbevilling eller Udgifter mod regnskabsmæssig

Forklaring. Dette kan ikke undgaas i Statshusholdningen, og man kan derfor ikke bruge Grundlovens Ord paa den absolute Maade, som man ellers kunde være fristet til, saaledes at man siger: Alt hvad der er uden for Grundlovens § 49, alt hvad der ikke har Hjemmel enten i en Finanslov eller en Tillægsbevillingslov, er stridende mod Forfatningen. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har jo selv udtrykkelig erkendt, at enhver Regering vilde kunne blive nødsaget til at afholde Udgifter paa forventet Tillægsbevilling og ikke blot som Overskridelse af Konti, der ere bevilgede paa Finansloven, men ogsaa som helt ny Bevillinger, og det ærede Medlem ved ogsaa meget godt, at der kan forekomme Tilfælde, hvor saadanne Udgifter maa afholdes mod regnskabsmæssig Forklaring.

Det var den Bevisførelse, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds opstiller. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds taler noget anderledes. Det ærede Medlem har udtrykt sig saaledes: Naar en Regering afholder en Udgift paa forventet Tillægsbevilling, saa gør den dette vel vidende, at den ved at udgive Penge, som ikke ere bevilgede, overskrider sin Myndighed; men den handler i Forventning om, at den bagefter vil faa Rigsdagens Godkendelse deraf; hvis Forventningen brister, hvis Regeringen ikke har forstaaet at ramme Rigsdagens Ønske og Vilje, er der for Regeringen intet andet at gøre, end at gaa sin Vej. Han tilføjer, at „alt dette er simpel konstitutionel Børnelærdom“.

Jeg skal først dvæle lidt ved disse Ord, at Regeringen, naar den udgiver Penge paa forventet Tillægsbevilling, overskrider sin Myndighed. Jeg skal minde om et Par Tilfælde, hvor man har udgivet endog større Summer paa forventet Tillægsbevilling, og navnlig et Eksempel, som staar mig ganske klart, fordi jeg den Gang som Departementschef i Indenrigsministeriet var med til at gennemføre den paagældende Foranstaltning. Det var i Efteraaret 1892. Da indtraf der Mund- og Klovsyge her i Landet, og som Følge deraf lukkede Tyskland for Indførselen af levende Kreaturer over Landgrænsen. Nu stod kun Søvejen aaben